

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΜΠΑΡΜΠΙΣ

Η ΤΡΕΛΛΗ

Μιά μέρα χειμωνιάτικη, είχα βγή μόνος μου για κυνήγι. Κατά το μεσημέρι όμως έπιασε βροχή και σε λίγο ξέσπασε δυνατή μπόρα. Το νερό μ' είχε μουσκέψει ως τα κόκκαλα και τα πόδια μου βούλιαζαν στα ώργωμένα χωράφια. "Ετρεχα μ' όλη την δύναμή μου πίσω απ' τον σκύλο μου που καταλασπωμένος έρριχνε πάνω μου κάθε τόσο παραπονιάρικα βλέμματα και προχωρούσε μ' αυτιά κατεβασμένα.

Είχε βραδυάσει πειά και κόντευα να σκάσω απ' το κακό μου, γιατί δέν έβλεπα πειά απ' το σκοτάδι και τα πόδια μου είχαν παραλύσει απ' το τρέξιμο. Ξαφνικά είδα να τρεμουλιάζει μέσ' απ' τα δέντρα ένα φως έκαστο μέτρα μακριά μου κι' έπλησίασα προς τα κεί με γρήγορα βήματα. Ήταν ένα ωραίο έξοχικό σπίτι. Χτύπησα την πόρτα με θάρρος και σε λίγο φάνηκε στο κατώφλι μια γνώριμη μορφή κρατώντας στο χέρι μια λάμπα. Ήταν ο Πέτρος Μαρώ, ένας φτωχός ψιλικατζής που γύριζε στα γειτονικά χωριά όταν πανηγύριζαν και μάζευε λίγες δραχμές από τα παιδιά που θέλανε να δοκιμάσουν την τύχη τους στη λωτταρία του. Με δέχτηκε με χαρά στο σπίτι του, όπου μου σύστησε και την γυναίκα του Θηρεσία. Κουβεντιάσαμε φιλικά για διάφορα ζητήματα κι' έπειτα καθίσαμε στο τραπέζι. Όταν τελειώσαμε το δείπνο, ήπιαμε απώνα ποτήρι κρασί κι' άρχισα να μιλούμε σαν παλιοί φίλοι για τα περασμένα και για την σημερινή ζωή. Ξαφνικά, πάνω στην όροφή άκουσα κάποιον που θορυβούσε σαν ν' αναποδογύριζε τα έπιπλα. Μόλις άκουσαν τον περίεργο αυτόν θόρυβο, όλοι πήδησαν τρομαγμένοι και τα φοβισμένα βλέμματά τους ανταμώθηκαν. "Εγώ, παραξενεμένος, προσπαθούσα να μάθω την αιτία ρωτώντας τους με τα μάτια μου, αλλά ο Πέτρος γύρισε προς τ' άλλο μέρος, ή Θηρεσία χαμήλωσε το κεφάλι και τα παιδιά κυτταζόντουσαν με τρόμο.

Σε λίγο ένας θόρυβος πιο δυνατός άκουστηκε εκεί ψηλά μαζί με τον ήχο σπασμένων γυαλιών. Η Θηρεσία σήκωσε τα δακρυσμένα μάτια της κι' ο άντρας της έγινε κόκκινος σαν παπαρούνα.

"Υστερ' από λίγα λεπτά έπαψε κάθε κρότος στο άνω πάτωμα κι' ο φίλος μου, ήσυχώτερος πειά, άρχισε να σφυρίζη σιγανά κι' εύθυμα. Σε λίγο ξαναπήσαμε κουβέντα και γελούσαμε με την καρδιά μας, καθώς θυμόμαστε διάφορα παλαιά εύθυμα έπεισόδια. Τότε ένα γέλιο σατανικό του άποκρίθηκε άμέσως από την διπλανή κάμαρη. Γυρίσαμε προς τα κεί τρομαγμένοι και σε λίγο είδαμε να μπαίνει από την πόρτα ένα φάντασμα, μια γρηά μαυροφορεμένη με κάτασπρα μαλλιά και ζαρωμένο πρόσωπο.

Η Θηρεσία γύρισε προς το μέρος του άντρός της απελπισμένη. Εκείνος τότε την έμουντζωσε θυμωμένος, θέλοντας να την μαλώσει γιατί λησμόνησε να βάλη τον σύρτη στη πόρτα.

Η φοβερή γρηά προχωρούσε με μικρά βήματα, με τα μάτια καρφωμένα στο πρόσωπό μου. Τα παιδιά άφησαν μια φοβισμένη κραυγή και ζάρωσαν άπάνω στα καθίσματά τους.

— "Η θεία μου! είπε ο Πέτρος.

Εκείνη, χωρίς να δώσει καμιά προσοχή στα λόγια του, έπλωσε το κοκκαλιάρικο χέρι της, έπιασε την μπουκάλα με το κρασί, την έφερε στο στόμα της και την πέταξε κατόπιν άδειανή πάνω στο πάτωμα.

"Επειτα έβαλε την άλατιέρα στην τσέπη της κι' έτοιμαζόταν να τραθήξει το τραπεζομάντηλο με τα πιάτα, αλλά τ' άφησε στη θέσι του γιατί τα μάτια της έπεσαν άπάνω μου.

— Δέ μου λές, ρώτησε έξαφνα τον Πέτρο δείχνοντάς με,

αγόρασες σήμερα κανένα μοσχάρι;

Λέγοντας αυτά τα λόγια ήρθε κοντά μου και με ξανακύτταξε προσεχτικά με τα κατακκόκινα μάτια της. "Επειτα άρπαξε μια έφημερίδα απ' την τσέπη μου, την ξεδίπλωσε και κρατώντας την απ' την άναποδη, άρχισε να μουρμουρίζει έκκλησιαστικούς ψαλμούς...

Ο φίλος μου συζητούσε, τραύλιζε, γελούσε παράξενα.

— Είνε λιγάκι ιδιότροπη, έ; Βέβαια! "Ετσι είνε αυτή!... Η Θηρεσία καθόταν στην ίδια θέσι σαν ύπνωτισμένη. Τα παιδιά είχαν έξαφανιστή χωρίς να τα καταλάβουμε. Που νάχαν κρυφτή τάχα;

"Υστερ' από λίγη ώρα, ή γρηά άκούοντας πνιγμένα γέλια από κάτω, έρριξε το βλέμμα της στο άδειανό καθίσμα του μικρού Ίακώβου, ξαπλώθηκε εκεί αναπαυτικά και με το μακρουλό χέρι της ξετύρωσε το δυστυχισμένο παιδί που είχε κρυφτή κάτω απ' το τραπέζι.

"Άρχισε τότε να το τινάζη μ' όριη, ένω εκείνο έβαλε τα κλάματα. Του έλεγε να μη την φοβάται, γιατί θα του σφίξη το λαιμό για να τραγουδήσει καλύτερα.

Ο πατέρας πήδησε κατακόκκινος κι' έπιασε σφιχτά τα χέρια της ώσπου να ξεφύγη το παιδί που ξανάπεσε κάτω σαν χάρτινος καραγκιόζης. Τότε ο φίλος μου γύρισε προς το μέρος μου και φώναξε γελώντας:

— Είνε μια φάρσα που της άρέσει πολύ. Είνε λιγάκι ιδιότροπη, έ;

Και λέγοντας αυτά την τραθήξε πάντα γελώντας προς την πόρτα, μα εκείνη τον απομάκρυνε με τα χέρια της και στυλώθηκε μη θέλοντας να βγή. Ο φίλος μου όμως την άρπαξε με τα μπράτσα του σαν παιγνίδι και κλείνοντας την πόρτα την άφησε έξω να ούρλιάζει.

— "Η θεία μας συνηθίζει να μάς διασκεδάξη με τ' άστεία της, κατώρθωσε τέλος να τραυλίση απ' τη θέσι της ή Θηρεσία.

— Μάλιστα, βεβαίωσε κι' ο άντρας της. Είνε κωμική, έ; "Ο,τι κάνει το κάνει για να διασκεδάση τα παιδιά μας. Το πρόσεξες;

— Ναι, άπάντησα άφηρημένος.

— Και ξέρεις, πρόσθεσε ένθουσιασμένος ο Πέτρος, θα σιτέται καλά μ' όλα τα έβδομηνατρία της χρόνια. Παλιό κουφάρι!

"Υστερ' από μιάν ώρα, άφου προηγουμένως είχα βεβαιωθεί δυο φορές ότι ο σύρτης ήταν στερεωμένος στην πόρτα μου, έπεσα στο κρεβάτι και, κουρασμένος όπως ήμουν, δέν άργησα ν' αποκοιμηθώ.

Κατά τα μεσάνυχτα όμως πετάχτηκα όρθος, γιατί άκουσα διαπεραστικές κραυγές απέξω. "Ανοιξα την πόρτα έτοιμος να τρέξω έξω, όταν είδα κάτω στο κεφαλόσκαλο την Θηρεσία περίτρομη και τον άντρα της μ' ένα έργαλειό στο χέρι.

— Πήρε το μαχαίρι, σου λέω! Την είδα με τα μάτια μου! του έλεγε. Τρελλάθηκες, Πέτρο μου, κι' άφησε το μαχαίρι στην κουζίνα; Φοβάμαι μη σφάξη τα παιδιά... Προχτές την είδα μ' ένα τσαπί, χτές μ' ένα ψαλίδι! Τρέξε γρήγορα και πάρτο από τα χέρια της...

Μπήκα στο δωμάτιό μου άναποφάσιτος. Μια νέα κραυγή άκούστηκε τώρα από τον κήπο.

Πλησίασα στο παράθυρο και σηκώνοντας την κουρτίνα διέκρινα κάτω απ' το φως του φεγγαριού μια σκιά λεπτή και ψηλή που γύριζε άσκοπα μ' ένα μαχαίρι... στο χέρι.

Τότε ένας ψηλός άντρας παρουσιάστηκε και ρίχτηκε πάνω της μουγγρίζοντας. "Υστερα ά— (Συνέχεια στη σελίδα 51)

ΡΕΤΖΙΝΑ-ΜΑΡΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

γίνεις! Το μοχθηρό αυτό πλάσμα ήταν περήφανο εκείνη την ημέρα, επειδή συγκέντρωνε τα βλέμματα όλων των παλληκαριών με το μαύρο φουστάνι της, που της πήγαινε πολύ καλά!...

Καμμιά μεταμέλεια, καμμιά τύψεις συνειδήσεως δεν θασάλιζε την καρδιά της...

Και όταν έφτασαν στο κοιμητήριο, την στιγμή που οι νεκροθάφτες ήταν έτοιμοι να κατεβάσουν στον τάφο το φέρετρο της Ρετζίνας-Μαρίας, σκεπασμένο από κάτασπρα λουλούδια, η Ταορμίνα βρήκε την δύναμη να αρχίσει να κλαίει γοερά για την φίλη της — για το θύμα της... Την έκλαψε με ύποκριτικά δάκρυα, μοιρολόγησε τα χαμένα νειάτα της και, τέλος, παρακάλεσε τον Θεό να λυπηθεί την αυτόχειρα για την πράξη της και να συγχωρέσει εκείνους που έγιναν άφορμή του προώρου θανάτου της...

Τα τελευταία λόγια της Ταορμίνας πνίγηκαν μέσα στις γοερές κραυγές της κυρά Αντουανέττας και τους λυγμούς των παρισταμένων:

— Αιώνια σου η μνήμη, Ρετζίνα-Μαρία!...

***

Το θράδυ της ίδιας μέρας, η Ταορμίνα πήγε και βρήκε τον Ραϋμόνδο στο δωμάτιό του.

Ο καλλιτέχνης, ο οποίος δεν έβγαίνει διόλου έξω τις ημέρες εκείνες, επειδή ήταν απασχολημένος με τους πίνακές του, δεν είχε πληροφορηθεί ακόμη το τραγικό τέλος της φίλης του.

Όταν είδε και πάλι την Ταορμίνα μπροστά του, παραξενεύτηκε.

— Μά τι γίνεται η Ρετζίνα-Μαρία; την ρώτησε. Μου ξέλεγε πως μ' αγαπά, πως δεν μπορεί να κάνει χωρίς έμένα! Μήπως έμαθε ότι ήρθες και με βρήκες μόνη σου και θύμωσε μαζί μου;

— Ω! δεν πρόκειται να την ξαναδείς! του αποκρίθηκε η Ταορμίνα με μεγάλη απάθεια.

— Γιατί;

— Γιατί, η Ρετζίνα-Μαρία τσέκασε για το Μιλάνο, με ένα λοχαγό των Βερσαλλιέρων. Έγώ πάντοτε το έλεγα ότι το κορίτσι αυτό θα πάρη μια μέρα τον κακό δρόμο...

Ο Ραϋμόνδος έμεινε συλλογισμένος.

— Περίεργο! ψιθύρισε. Και όμως εγώ είχα σχηματίσει για την Ρετζίνα-Μαρία γνώμη έντελως διαφορετική... Πώς γελιέται καμμιά φορά ο άνθρωπος!...

Μά η Ταορμίνα δεν τον άφησε να αποτελειώσει την φράση του. Του έκλεισε το στόμα με ένα θερμό, παράφορο φιλή...

— Μη την σκέφτεσαι πειά, του είπε. Ήταν μια επιπόλαιη, μια άκαρδη... Ένώ εγώ... εγώ σ' αγαπώ μ' όλη μου την καρδιά!

Και τον έσφιξε παράφορα στην αγκαλιά της, σίγουρη πειά για το θρίαμβό της. Η Ρετζίνα-Μαρία δεν θα μπορούσε να την διαψεύσει. Κοιμόταν βαθεία στο χώμα. Κ' οί νεκροί δεν μιλούν, οί νεκροί δεν παραπονούνται, σταματούν για πάντα μέσα στο χώμα ή έρωτευμένες, άθωες καρδιές...

ΕΤΤΟΡΕ ΣΑΝΤΟΛΙΟ

Η ΤΡΕΛΛΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)

Πο μια άγρια και αγωνιώδη πάλη άκουσα την άμμο του κήπου να τρίξη κάτω από βαρεία κι' άργα πατήματα και σε λίγη είδα κάποιον να βγαίνει κρατώντας στα χέρια του κάτι σαν δεμάτι από ξύλα.

Είπε περιττόν να προσθέσω πως την άλλη μέρα το πρωί έφυγα με το πρώτο τραίνο αν και ο φίλος μου μ' εμπόδιζε λέγοντάς μου πως ή γυναίκα κ' ή θεία του θα στενοχωριόντουσαν πολύ απ' την ξαφνική άναχώρησί μου.

Στόν σταθμό, ενώ συλλογίζομαι προσπαθώντας να θρω μιάν εξήγησι στα συμβάντα της περασμένης βραδυάς, άκουσα τυχαία κάποια φλύαρη γυναίκα να λήη σε μια φίλη της:

— Τί ευτυχισμένα που ζή κι' αυτός ο Μαρώ με την φαμίλια του!... Είνε φτωχοί, πεντάφτωχοι, μά έχουν μια γρηά θεία τους με πολλά χτήματα, ωραιότατο σπίτι κι' άμέτρητα χρήματα κι' έτσι ζούν, όπως θέλουν αυτοί, έξω στην έσοχη, μακριά από την πόλι, χαρούμενοι κι' ευτυχισμένοι...

ΑΝΡΙ ΜΠΑΡΜΠΙΣ

Η ΧΑΡΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 12)

σε μια πολυθρόνα, πιάνοντας το κεφάλι του με τα δυο χέρια του...

— Ω! ή τρομερή αποκάλυψις!... Η Ζάν πληροφορούσε τον πατέρα της ότι έφευγε από το σπίτι της μ' έναν νέο που τον είχε γνωρίσει σε μιās φίλης της. Το παλληκάρι αυτό ήταν φτωχό. Κι' επειδή ή Ζάν ήξερε ότι ο πατέρας της δεν θα δεχότανε να τον κάνει γαμπρό του, άποφάσισε να τον άκολουθήσει... Παρακαλούσε τον κ. Νοέλ να την συγχωρήσει για το κακό που του έκανε — και να προσπαθήσει συγχρόνως να παρηγορήσει τον Ζύλ.

«Ήταν ο πρώτος άντρας που γνώρισα — έγραφε μεταξύ άλλων στην έπιστολή της — και φαντάστηκα ότι τον αγάπησα... Πόσο ήμουν γελασμένη! Μονάχα ο νέος που άκολουθώ τώρα μ' έκανε να γνωρίσω την πραγματική αγάπη!...»

— Η Ζάν... ή Ζάν να μου το κάνει αυτό! τραύλιζε ο πατέρας της νέας. Να φύγη από το σπίτι μου μ' έναν άγνωστο; Θεέ μου! πως με τύφλωσε με την ύποκρισία της και μ' έκανε να μη καταλάβω τίποτα!...

Μά ο Ζύλ δεν τον άκουγε... Το κεφάλι του έβουίξε δυνατά... Η καρδιά του έπαψε να χτυπάη στα στήθη του... Και, ξαφνικά, έβγαλε ένα μουγκρητο πληγωμένου θηρίου — και σωριάστηκε άναίσθητος στο πάτωμα...

***

Πέρασε μια έβδομάδα. Στο διάστημα αυτό, ο κ. Νοέλ δεν έλαβε καμμιά είδησι από την κόρη του... Όσο για τον Ζύλ ήταν περισσότερο νεκρός παρά ζωντανός. Ο κόσμος σωριάστηκε σ' έρείπια γι' αυτόν. Η προδοσία της Ζάν τον έκανε να νομίξει ότι βρέθηκε σε μια άπέραντη έρημιά... Τώρα που έχασε την αγάπημηνή του, την κοπέλλα που τον άνεστησε ψυχικά και πνευματικά, όλα του φαινότουσαν κρύα και άχαρα γύρω του... Ο άνθρωπος που ποδοπάτησε άλλοτε την άγνή αγάπη, έκλαιγε τώρα με την άνάμνησι της Ζάν...

— Γιατί, μονολογούσε, γιατί να με κάνης να ξανάβρω την άγνοτήτά μου, αφού θά μ' έρριχνες μια μέρα στα τάρταρα της κολάσεως;...

Και τον κυρίεψε βαθεία μελαγχολία. "Ελειπε όλη την ήμερα από το σπίτι του, τριγυρνώντας στην έρημιά, έξω από την μικρή πολιτεία, κλαίγοντας και παραμιλώντας.

Ένα άπόγευμα, τα βήματά του τον ώδήγησαν στα χείλη ενός γκρεμού.

Ο Ζύλ έρριξε μια ματιά κάτω, στο βάθος της χαράδρας, κι' ένοιωσε ήλιγγο. Με την διαφορά ότι ή ζάλη αυτή ήταν γλυκειά... Του φαινότανε ότι ή χαράδρα τον τραβούσε σαν μαγνήτης — σαν στοργική άγκαλιά... Κι' έλαβε άμέσως την άποφασί του...

— Ζάν, σε συγχωρώ! τραύλιζε. "Ας είσαι εύλογημένη, αφού μ' έκανες να γνωρίσω την χαρά και τον πόνο της αγάπης!...

Κι' έπεσε με το κεφάλι στο κενόν...

ΑΝΤΟΥΑΝ ΑΛΜΠΑΛΑ

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

για τις γυναίκες αυτής της κατηγορίας. Τα δάχτυλα του ήθοποιού Φρανσό Τόν είνε ολόισια και αυτό άκριβώς είνε ακόμα μια ένδειξις του σταθερού και φρόνιμου χαρακτήρος του. Αντιθέτως, τα δάχτυλα της ωραίας συζύγου του, της Τζόαν Κράουφοντ, γυρίζουν προς τα έξω, είνε δε γνωστή ή χαριτωμένη έπιπολαιότης της Τζόαν, ιδίως στόν έρωτα. Καθώς ξέρετε, μέχρι της στιγμής, έχει παντρευθή τρεις φορές!

Γενικώς, ένα νευρώδες και δυνατό χέρι μās φανερώνει έναν άνθρωπο δράσεως, σταθερό στις άποφάσεις του, τολμηρό και έπίμονο στην πραγματοποίησι ενός σκοπού του. Με δυο λόγια, το νευρώδες χέρι άποκαλύπτει έναν σταθερό και γερό χαρακτήρα. Αντιθέτως, το μαλακό και πλαδαρό χέρι, δείχνει μεγάλη έλλειψι χαρακτήρος, δισταγμό στις άποφάσεις, φόβο και έλλειψι έμπιστοσύνης.

Τέτοιο χέρι είχε ο Τζών Τζίλμπερτ που πέθανε έσχάτως και που ήταν αγαπητός φίλος των «άστέρων». Ο άτυχος Τζών δεν είχε ποτέ του πάρει μια ήρωική άποφασί και ποτέ έπίσης δεν είχε έμπιστοσύνη στόν έαυτό του. Ένώ το χέρι του μεγάλου Άγγλου ήθοποιού Τσάρλ Λώτον, είνε υπόδειγμα χαρακτήρος. Ο Λώτον έχει δυνατό και νευρώδες χέρι!

Καθώς βλέπετε λοιπόν ύπάρχει και μια άλλου είδους χειρομαντεία, που δεν βασίζεται στις γραμμές της παλάμης, αλλά στο σχήμα του χεριού. Κι' αυτή, όπως μās δείχνει ή πείρα, είνε ή πιό σωστή και πιό «έπιστημονική» από την άλλη: είνε ή πραγματική χειρομαντεία.

ΕΛΕΝ ΧΕΨΖ